

hodné skutečnosti a nabídnouti po případě důkazy, nemůže za to činiti odpovědným soud. Oba nižší soudy dospěly k úsudku a dovolatel vůbec nepopírá správnost názoru, že o rozhodných skutečnostech není jiných důkazů než výslech stran. Příkladal-li odvolací soud víru toliko údajům žalovaného, nelze tvrditi, že vytrhl pouze jeho výpověď ze souboru výsledků průvodního řízení. Odvolací soud byl také oprávněn uchýliti se od skutkových zjištění procesního soudu, jenž uvěřil výpovědi žalobce jako strany, neboť druhý soud opakoval jediný v souzeném případě rozhodující důkaz výslechem stran a rozhodl tudíž na rovnocenném podkladě, na němž posuzoval věc soud první stolice.

Čís. 16676.

Není překážky, aby ten, kdo skutečně souložil s provdanou ženou, mimosoudně uznal k dítěti, jemuž svědčí zákonná domněnka manželského původu, že jest přirozeným otcem onoho dítěte a zavázal se je vyživovati. V takovémto případě nejde o uznání nebo slib plnění bez zavazovacího důvodu, nýbrž jde o platný závazek, třebaš nebyl odůvodněn manželský původ dítěte, zejména bylo-li to ještě možno. Dotčeným uznáním a převzetím závazku se nic nemění na stavu (statusu) dítěte.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1938, Rv II 855/36.)

Proti žalobě, kterou se žalobkyně na žalovaném domáhá zaplacení 22.950 Kč s přísl. jako náhrady nákladů vynaložených jí samou na výživu Františka B., jehož prý je žalovaný nemanželským otcem, namítl žalovaný, že František B., narozený 14. ledna 1909, jest manželským dítětem a že jeho manželskému původu nebylo odporováno. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d uložil soudu první stolice, aby o věci dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání není důvodné, pokud dovolatel vyvrací právní názor nižších soudů, že žalovaný nemá a neměl z á k o n n o u vyživovací povinnost vůči Františku B., manželskému synu žalobkyně. Svědčí-li totiž Františku B. dosud zákonná domněnka manželského původu, nemůže se ani on sám na žalovaném, který v poměru k němu není žádnou z osob v §§ 141, 143 obč. zák. uvedených, domáhati pro sebe výživy ze zákona, a nemůže proto ani žalobkyně požadovati na žalovaném náhradu nákladů, které na syna učinila. Hledíc na to, co řečeno, netřeba se obíratí dalšími důvody dovolání, jimiž se žalobkyně snaží dolíčiti zažalovaný nárok ze zákona.

Žalobkyně k odůvodnění svého nároku tvrdila však též to, že se žalovaný zavázal smlouvou vyživovati Františka B., k němuž uznal prý i otcovství. Prvý soud pokládal takový tvrzený závazek žalovaného za darování a ježto nedošlo ke skutečnému odevzdání a ani k sepsání notářského spisu o tom, nezabýval se již tímto důvodem žalobkynina nároku. Odvolací soud pak proti stavu spisů měl za to, že žalobkyně neopírá svůj nárok o závazek o smlouvu. Posouzení sporu v tomto směru nižšími soudy není správné.

Není překážky, aby žalovaný přes to, že Františku B. svědčí zákonná domněnka manželského původu, neuznal, že on je přirozeným otcem Františka B., a nezavázal se i Františka B. vyživovati. Předpokladem platnosti tohoto závazku není předchozí oduznání manželského původu Františka B., neboť převzetím takového závazku žalovaným není nic měněno na statusových právech Františka B. Jestliže žalovaný takový závazek skutečně převzal, šlo jen o smlouvu, smír, kterým smluvci vyrovnávali mezi sebou sporné právní poměry a kterým žalovaný převzal na sebe smlouvou, smírem, povinnost, která mu mohla býti uložena po případě i dle zákona. Vždyť mohlo v době tvrzeného smíru nebo později dojít k žalobě na oduznání manželského původu Františka B. — není dosud jisto, že manželský otec Františka B. zmeškal lhůtu dle § 158 obč. zák. — a pak i k přidržení žalovaného jako nemanželského otce k vyživovací povinnosti podle zákona (§ 166 obč. zák.). Nešlo by tu tedy, kdyby žalobkyní tvrzený závazek byl zjištěn, o uznání neb slib plnění bez zavazovacího důvodu, nýbrž o platný závazek, kterým se chtěl žalovaný snad zprostiti oné možné povinnosti k náhradě, jež by na něm jako přirozeném otci Františka B. mohla býti požadována důsledkem § 158 obč. zák. neb jinak. Právem by se pak žalobkyně domáhala dle § 1042 obč. zák. na žalovaném náhrady nákladů, kdyby její tvrzení bylo pravdivé. Ježto však nižší soudy vycházejíce z jiného právního názoru, neučinily v tom směru žádná zjištění, bylo rozsudky obou nižších soudů zrušiti (§ 510 c. ř. s.). Na prvním soudě bude, aby podle nabízených důkazů zjistil, zda žalovaný vskutku převzal závazek žalobkyní tvrzený, a kdyby tomu tak bylo, aby přezkoumal — po doplnění přednesu stran, bude-li toho třeba —, zda podle tehdejší mohoucnosti žalovaného a potřeb Františka B. je výživné, požadované žalobou jako náhrada nákladů, přiměřené.

Čís. 16677.

I. Směnečný závazek nezaniká smrtí směnečného dlužníka, nýbrž přechází dědickou posloupností na jeho dědice.

Směnečný platební příkaz může býti vydán proti bezvýminečně přihlášeným dědicům směnečného dlužníka, jemuž byla odevzdána pozůstalost, prokázal-li směnečný věřitel úředním potvrzením pozůstalostního soudu, že jsou právními nástupci směnečného dlužníka.